

Олень

Микола Костомаров

Бігав олень горами,
Горами, долами,
Він по лісу скакав
Гнучкими ногами,
Густий ліс роздирав
Рясними рогами.

Чи по тих горах, чи по тих долах гарний хлопець ходив!
Із списом, із мечем ворога зустрівав, ворога одолів.
Та усе ж його, та уже ж того та немає на світі,
Та уже ж його, хлопця гарного, на горах тих забито.

Лютий ворог біжав,
На його наскакав
І страшливо вічми
На його заблищав.
І ударив його
В білі груди,
І стогнали гаї
Та од смуту.
Його душка-душа
Вилітала,
Через гірло вона
Проходжала,
А відтіль ув уста
Червоненькії,
А за нею слідком
Кров тепленькая.
Убирала земля
Кров хлоп'ячую,
І стогнали серця
Все дівчачії.
Ой заритий в землі
Молодець лежить,
А на йому росте,
Дуб-дубок стоїть.
Розпускає гілля

Він і вдовж і вшир,
Прибігає туди
Олень, хижий звір;
І спинається він
Та на той дубчикок;
І зриває з дубка
М'яке листячко.
Ізлітались круки
Та на дубчикок;
І побрякували
Сумно-жалібно:
- Ой ізвів розбишак
Та вояченька!
Оплакали його
Всі дівчатонька!